

8 בינואר, 1965.

הרצאה 130: מציאת שפע אמיתי באמצעות מעבר דרך הפחד שלכם.

ברוכים הבאים, ידידי היקרים עד מאד. ברכות לכל אחד מכם, ומבורכת תהיה שנה חדשה זו. הלוואי שמאמצים לצמיחה רוחנית יוכתרו בהצלחה.

לעתים קרובות אנשים מבולבלים עקב סתירות שקיימות לכאורה בתורות רוחניות. דנו בכך מספר פעמים, ותמיד אני מצביע על המכנה המשותף שמחבר שתי סתירות לכאורה וכך מבטל מצב של או/או.

הנושא הערב הוא נושא בסיסי בגישתכם לחיים. כל אחד מכם יוכל למצוא עזרה ניכרת בהרצאה זו אם תחשבו באופן מעמיק על דבריי. הם יענו על שאלות בין אם הייתם מודעים לקיומן בתוכם ובין אם לא.

יש שתי פילוסופיות בנוגע לחיים ולמציאות רוחנית שנדמות כסותרות זו את זו. האחת אומרת שהאדם הבוגר מבחינה רגשית ורוחנית צריך ללמוד לקבל את הקשיים שבחיים. על מנת להתמודד עם החיים, אנשים צריכים לקבל את מה שאינם יכולים לשנות באופן מיידי, את מה שמעבר לספירת ההשפעה הישירה שלהם. גישה זו אומרת שחוסר קבלה מוליד דיסרמוניה, חרדה ומתח, מגביר את הקשיים והורס את שלוות הנפש. היכולת לקבל את הבלתי נמנע – כמו מוות, או פעולות גורל אחרות – היא מדד של בגרות ומעידה על אישיות בשלה.

הפילוסופיה השנייה אומרת שאין צורך לקבל שום דבר שלילי, שכל הקשיים, אפילו המוות, אינם הכרחיים. היא אומרת שאין כל גורל אחר פרט לזה שבני האדם מעצבים לעצמם, ושכל פעם שהם מחליטים לעשות זאת, הם יכולים לעצב גורל חדש שבו לא יסבלו יותר. על פי פילוסופיה זו, התעוררות רוחנית אמיתית מאופיינת בהכרה שאין הכרח לקבל את הסבל, שהיקום הוא פתוח, ששפע בלתי מוגבל הנו זמין לכל בני האדם באופן מיידי כאן ועכשיו.

אלו הן סתירות לכאורה. אי היכולת לראות שאין סתירה בין שתי גישות אלו מובילה בהכרח לבלבול בתודעתכם, בין אם אתם מודעים אליו או לא. ללא ספק נתקלתם בשתי הגישות הללו בכל התורות הרוחניות הגדולות, כמו גם בהרצאות שלי עצמי.

כעת, ידידי, מדוע שתי גישות אלו אינן סותרות זו את זו? היכן המכנה המשותף שמאחד אותן? המפתח הוא מרכיב הפחד. אם אתם רוצים אושר בגלל שאתם מפחדים מאומללות, האושר יוותר בלתי מושג. אם אתם רוצים אושר כשלעצמו, ולא בגלל שאתם מפחדים מהעדרו, דבר לא יחסום את השגתו. וזהו הבדל עצום.

כל עוד אתם מפחדים, לפעמים זה בלתי נמנע שתחוו את הדבר שממנו אתם מפחדים כדי להשתחרר מהפחד הזה. אם ניתן להפיג את הפחד באמצעות הכרה באמת שלפיה אין כל סיבה לפחד, אזי אין זה הכרחי לחוות אותו. אך לעתים קרובות אינכם מסוגלים להגיע לתובנה זו, ולכן אתם מוכרחים להביא את עצמכם למצב שבו תתרגלו לנסיבות המפחידות עד שהן יאבדו את ההיבט המאיים שלהן.

כל עוד אתם מעוניינים בחיובי בעיקר בגלל שאתם מפחדים מהשלילי, הפחד שלכם חוסם את הדרך בפני החיובי. הפלנטה ארץ, ספירה זו של תודעה, מאופיינת על ידי השאיפה לחיובי לא לשם עצמו אלא בשל הפחד מהניגוד השלילי שלו. הבא ונבחן חלק מהשאיפות הבסיסיות של רוב בני האדם.

נתחיל עם הדואליות הגדולה של חיים ומוות. זה יעניק לכם הבנה טובה יותר של הרצאה שהעברתי לפני מספר שנים, שבה דיברתי על חיים ומוות כשני צדדים של אותו התהליך [הרצאה 81]. אמרתי שאתם מוכרחים לרכוש את היכולת למות, שתעשו זאת באמצעות קבלה (acceptance), ושעל ידי קבלה תלמדו שאין שום דבר שצריך לפחד ממנו – למעשה, שאין כל מוות. אמרתי גם שמי שמפחד מהחיים מוכרח לפחד מהמוות, ולהפך.

אי אפשר לאהוב באמת את החיים כל עוד האדם מפחד מהמוות. ניתן תמיד לתקף זאת כשצופים בתגובות אנושיות. ככל שאדם חי בהנאה ובשמחה, כך הוא פחות מפחד מהמוות. ככל שאנשים מתכווצים בפחד מפני המוות כך הם נצמדים יותר לחיים, לא בגלל שהם נהנים מהחיים או בגלל שהם קשורים אליהם באופן דינאמי, אלא על מנת להימנע מהמוות. אנשים כאלה באמת אינם חיים כלל. פחד מן המוות

וממיתה* מונע מהאדם לחיות, ורק אם תחיו באופן מעמיק תוכלו ללמוד שהחיים הם תהליך אינסופי, ומיתה היא אשליה זמנית. אם האדם נצמד לחיים בגלל הפחד מהמוות, החיים לא יהיו משמעותיים ואף לא יוכלו להיות מהנים. אין צורך לומר שזוהי, תמיד, שאלה של מידה. כיוון שאין כמעט אף אחד שחופשי לגמרי מן הפחד מהמוות – אחרת הוא לא היה מתגלגל לספירת הוויה זו – אין כמעט אף אחד שחי באמת. אך חלק חופשיים יחסית מפחד זה ולכן חייהם משמעותיים ומהנים.

כיוון שכמעט בלתי אפשרי עבור הנשמה הממוצעת להכיר בכך שאין צורך לפחד מן המוות, עליה לעבור דרך מחזורים רבים של התגשמות, אחד אחרי השני, וללמוד למות עד שהמיתה מפסיקה להיות חוויה מפחידה. כאשר מתגברים על הפחד מהמיתה, חיים נצחיים הופכים לאפשריים; כל עוד מפחדים מן המיתה, מוכרחים להמשיך ולעבור דרכה.

חטא גדול נוסף של בני אדם הוא השאיפה להיות בשליטה. כתוצאה מכך, האדם מפחד מלהיות ללא שליטה. בעוד שתורות רוחניות קובעות שמוות איננו הכרחי, הן טוענות גם שהאדם המפותח באמת הוא אדון היקום, ושהוא לבדו שולט בגורל. הנשמה האנושית חותרת לקראת מטרה זו. אך כל עוד יש פחד מאיבוד שליטה, האדם מוכרח ללמוד את היכולת לוותר עליה, להסתגל באופן גמיש. על האדם ללמוד את האיזון העדין בין ניווט ספינתו דרך נהר החיים לבין היכולת לשחרר (to let go). ככל שהאדם פוחד יותר לשחרר, כך גדול יותר חוסר האיזון של תנועות הנשמה, וכתוצאה מכך גדול יותר אובדן השליטה הסופי על הגורל. השליטה ההדוקה שהאדם מתאמץ להשיג היא שליטה-לכאורה שרק מגבירה מתח וחרדה. היא מונעת שלוה וביטחון בעצמי ובתהליך החיים. הדרך היחידה שבה הביטחון יכול לגדול היא להפקיד את עצמכם בידי מה שנדמה כ"בלתי ידוע", על ידי ויתור על האחיזה המתוחה. שחרור כזה מוביל לבסוף לשליטה מלאה בלי הפחד לאבד אותה, כיוון שהאדם יודע כעת שאין שום סיבה לפחד.

בני אדם אינם מסוגלים עדיין לשליטה מיידית על העצמי ועל החיים. הם צריכים עדיין לקבל באופן זמני מגבלות מסוימות בתוך העצמי אשר יוצרות גורל לא רצוי. הכחשת מגבלות אלו באמצעות רצון חיצוני לגמרי שנובע מפחד, בהכרח תחמיר את המצב. קבלה של מגבלותיכם הזמניות ושל התוצאות שנובעות מהן אין משמעה השלמה עם טרגדיה וסבל. משמעה רק מעבר דרך שלב של פחות התרחבות, נוחיות ואושר, קבלת אחריות על מצב זה ועל ידי כך התגברות על האיום שבו. עמדה כזו תביא לפתיחה נוספת של השער.

כיוון שלאדם, במצבו ההתפתחותי הגבוה ביותר, יש שליטה על גורלו, היכולת להתמסר מתוך אמון לכוחות גדולים יותר מוכרחה להיות נוכחת לפחות באופן פוטנציאלי בכל אדם. למעשה, רק באמצעות התמסרות כזו יכול האדם להתאחד עם כוחות אלו. כשהאדם מסרב לוותר על שליטה, זה נובע מפחד ומחוסר אמון. לכן הטוב, הכוח, השחרור, האושר – נחסמים.

מטרה אנושית בסיסית נוספת היא הנאה עילאית. כל ההיבטים הללו – חיים נצחיים, שליטה על גורלו, הנאה עילאית – הם מטרות רוחניות אינסטינקטיביות ומולדות. הנפש יודעת באופן אינסטינקטיבי שאלו הם גם גורלה וגם מקורותיה ולכן היא חותרת להשיג אותם מחדש.

אם אתם משתוקקים להנאה בגלל שאתם מפחדים מכאב או מחסרונה של הנאה, השער להנאה נותר סגור. ברגע שתלמדו שחסרונה של הנאה איננו תהום של חשכה שיש להתכווץ מפניה, פחד לא ימנע יותר את ההגשמה שלכם.

כל היבט של חיים מקיים עיקרון זה. אם אתם מעוניינים בבריאות ברוח של פחד ממחלה, אתם מונעים בריאות. אם אתם מפחדים מתהליך הזקנה, אתם מונעים נעורי נצח. אם אתם מפחדים מעוני, אתם מונעים שפע. אם אתם מפחדים מבדידות, אתם מונעים חברות אמיתית. אם אתם מפחדים מחברות, אתם מונעים הכלה-עצמית. וכך זה ממשיך עוד ועוד.

האויב הגדול הוא פחד, והדרך הטובה ביותר לגבור על אויב זה היא תחילה לברר, להודות בו ולנסח אותו. גישה זו תפחית פחד במידה ניכרת ותפתח את הדרך לאמצעים נוספים למיגורו. כמובן, השאיפה לעשות זאת מוכרחה, כמו תמיד, להיות מבוטאת בבירור במחשבתו ובכוונותיו של האדם. אולם, אם אתם נאבקים כנגד פחד מתוך פחד מן הפחד, זה יהיה קשה. לכן, ההודאה הרגועה והקבלה הזמנית שלו יסייעו יותר למיגורו מאשר המלחמה נגדו.

* כאן ולאורך ההרצאה, תרגמתי את המילה death כ"מוות" ואת המילה dying כ"מיתה".

לפני זמן רב אמרתי ששלושת המחסומים המכשילים ביותר בנשמה האנושית הם גאווה, רצון-עצמי ופחד. ככל שהנשמה מאוחדת, כך היא יכולה להגיע לנקודה הבסיסית של איחוד כשהיא פוגשת מחלוקות פנימיות. אותו הדבר נכון ביחס לשלשה זו. ניתן להתגבר בקלות על גאווה ורצון עצמי כשאין יותר פחד. אם אינכם מפחדים שכבודכם יינזק, לא יהיה כל צורך בגאווה מזויפת. ואם אינכם מפחדים מלהיות נשלטים על ידי גורמים שמעבר להשפעתכם, לא יהיה לכם כל צורך ברצון עצמי.

פחד הוא השער הנעול הגדול שמונע מכם להיכנס, מייד כאן ועכשיו, אל כל מה שנגיש מיידית ברגע שפחד נעקר מן השורש של לבכם ונשמתכם.

זהו הנושא שבו עוסקים חייכם, ידידיי. זהו הנושא שבו עוסקת ספירת התודעה האנושית, על גלגוליה החוזרים שמשמשים כבתי ספר של חוויה. וזהו הנושא של הנתיב שלנו כאן: הגילוי שהפחד אינו נחוץ.

כשאתם שומעים את ההנחיה שנחוץ ללמוד לקבל, אתם תמיד מפרשים אותה כצורך לקבל גורל נחרץ של סבל וחסך. העצה ללמוד לשחרר שליטה משמעה עבורכם שעליכם לשחרר את עצמכם אל תוך תהום של סכנה, כאב וקושי. זוהי הסיבה לכך שהפחד גובר, וכמוהו גוברים סירוב מתוח ועקשנות. אתם מתכווצים בנוקשות רבה יותר מפני השחרור שלכם, חיי הנצח שלכם, האושר שלכם. באמת, קבלה מוכרחה להביא אתכם להכרה שאתם מוזמנים לקבל את הדבר הנשאף ביותר. ויתור על שליטה – על הרצון-העצמי הפעוט – תוכיח לכם לבסוף שצעד זה משחרר את האדם לחופש חדש, למשהו חיובי ורצוי, כך שאין יותר כל צורך להיאחז בפחד.

כשהנשמה מנוסה באופן מספיק ומוטבעת בה עמוקות האמת לפיה אין כל צורך לפחד, האישיות האנושית מגיעה לפתע להכרה לפיה קבלה אינה מהווה יותר סיכון, כיוון שהיא חובקת את היקום המיטיב כולו. אז אין זו יותר שאלה של צורך לעבור דרך הפחד על מנת להתעלות מעליו. אז האדם מוכן לכל ההגשמה, השפע, האושר והנאה העילאית בחיים משוחררים ונצחיים, על כל היבטיהם הדינאמיים והמשמחים. כל מה שהלב האנושי משתוקק לו הופך לנגיש מיידית ברגע שהאדם מתגבר על הפחד.

ברגע שתכירו באמת זו, זהו השחרור שלו חיכתה הרוח שלכם. זה כאילו הרוח שלכם קוראת, "או, כך הוא הדבר! מדוע לא הבחנתי קודם בפשטות נפלאה זו? מדוע השקעתי את עצמי בכל הקשיים הלא נחוצים?" ואתם פוסעים מחוץ לכלא שלכם. העולם הופך לשלכם!

אך כאשר הנשמה אינה מוכנה עדיין, היא צריכה עדיין ללמוד שאין כל סיבה לפחד. היא עושה זאת באמצעות מעורבותה בעולם שמבטא את הבורות הזו – כיוון שרק דרך מעורבות אמיתית שכזו ניתן לפרוץ את אי הידיעה של האמת שאין כל סיבה לפחד. העצמי מוכרח לגלות את האמת שאפילו מה שפוגע לעולם איננו בדיוק הדבר שממנו האדם מפחד.

לכולכם היתה חוויה זו, ידידיי. כשציפיתם לאירוע מסוים, כמה פעמים גיליתם אחרי שעברתם דרכו, שהוא היה פחות גרוע אפילו מחצי ממה שפחדתם?

דבר זה מוביל אותנו לעובדה החשובה לפיה המרכיב העיקרי של פחד אינו גורם או אירוע בלתי רצויים מסוימים, אלא האיכות של הבלתי ידוע המאפיינת אותו. ניתן לפחד ממה שהאדם כבר חווה, במודע או שלא במודע. אך כשחווים משהו מתוך מצב של פחד, כל הכישורים והתפיסות הופכים לקהים. האמת של החוויה אינה נרשמת, מוטמעת או נתפסת במלואה. הפחד מטשטש את הראייה ואת היכולת של האדם להעריך אותה באופן אובייקטיבי. כך שזה אפשרי מאד לעבור דרך חוויה במסגרת התייחסות מסוימת ולצאת ממנה עם הרושם שחוויה זו לא היתה כפי שהיתה באמת, אלא כפי שהאדם ציפה שתהיה.

זוהי הסיבה לכך שהנשמה דורשת כל כך הרבה חזרות עד שהיא יכולה להיפטר מהפחד, במיוחד בחוויית המיתה. תנו לי להבטיח לכם, ידידיי, שהטראומה של הלידה היא גדולה יותר לאין שיעור מזו של המיתה. ובכל זאת קיים דימוי המון (mass image) מוזר ביחס למיתה, שמוטבע עמוקות בכל הנשמות אשר באות, שוב ושוב, לספירת האדמה. כשאדם עובר דרך האירוע המשחרר של השלת הגוף החומרי, דימוי המון זה מייצר פחד רב כל כך עד שהאדם הופך לחרד מדי מכדי להיות מסוגל לקלוט את המציאות של אירוע המיתה בתודעה מלאה.

בנוסף, האינטלקט המודע מתעלם מהעובדות האמיתיות של המיתה, אלא פוגש מרכיב לא ידוע, והפחד מפניו מרדים-למחצה את פעולת התפיסה. לכן האמת אינה יכולה להטביע את חותמה על הנשמה. מה

שנחוהו הופך למעורפל, בגלל תודעה נמוכה מאד באותו הרגע. המעט שנרשם נשכח בקלות, כיוון שהזיכרון תלוי גם במצב נפשי חופשי, שאינו מופרע על ידי פחד, דעות קדומות ותפיסות מוטעות. המעט שהנשמה אכן זוכרת נמחה במהרה על ידי עוצמתו של דימוי ההמון (the mass image) שכובש שוב את האדם.

קורה לעתים קרובות שאדם חווה בזמן של מעבר (transition) רגש כמו, "או, האם זה הדבר? כמה נפלא!" ועם זאת, דימוי ההמון אינו יכול להימחות אלא אם כן ניתן לחוות את האמת בתודעה מלאה, אך פחד חוסם חוויה מלאה שכזו. בכל חזרה, קצת יותר מן האמת חודר עד אשר, לאט אך בבטחה, הנשמה נפטרת מהפחד והופכת רגועה בנוגע למעבר – רגועה באותה המידה כמו ביחס להליכה לישון בלילה, או ביחס להתחלת שלב חדש ובלתי ידוע עדיין בחייכם שאתם מצפים לו ללא חשש. המיתה נוצרת על ידי הפחד ממנה. היא הופכת למיותרת ומפסיקה להתרחש כשהפחד מפניה נעלם.

אותו העיקרון מתייחס להיבטים רבים אחרים של חיים. בכל מקום בו מתקיים פחד, הוא מייצר את הנסיבות שהאדם מפחד מהן. נסיבות אלו הן, בו זמנית, הדרך היחידה לשכנע את העצמי שהפחד אינו הכרחי.

ככל שאירוע מוכר יותר, כך פחות מפחדים מפניו. למרות שמתקיים מעגל קסם שלילי, שבו הפחד מקשה את החושים, כל מעגל שלילי ניתן לשבירה. אתם יכולים לטעון שכאב ממשי עשוי לגרום לפחד רב מאד. אבל, ידידי, חשבו על כך: הכאב גורם לפחד מופרז רק כשהאדם לא יודע לאן הוא יוביל, כשהאדם חושד שיש בו משהו מסוכן, כגון מחלה רצינית ולבסוף מוות. אם תדעו שהכאב לא יאיים על ביטחונכם, תוכלו לשאת אותו באופן רגוע וכך הוא יפסיק להיות כאב.

כשאתם פוגשים את הפחדים שלכם ומכירים בהם ביושר, חשוב להבין את המרכיב הבלתי ידוע שבהם ולהיווכח בו באופן ספציפי. אז יש לכם הזדמנות להפוך את אותו מרכיב למעט פחות בלתי ידוע. במקרים מסוימים, המאפיין הבלתי ידוע של הפחד עשוי להיות מבוטל לגמרי, בעוד שבמקרים אחרים אתם יכולים לקבל באופן מודע את העובדה שמרכיב מסוים מוכרח להישאר כרגע בלתי ידוע ועם זאת באותו הזמן לקבל את הפחד.

היכן שיש חוסר ודאות ביחס למה יביא העתיד, יש פחד. שום דבר שהאדם באמת יודע, אפילו הקשיים הגדולים ביותר, אינו גורם לפחד אמיתי. על מנת להפוך את הבלתי ידוע לידוע, לעתים קרובות יש צורך להיכנס לאותו בלתי ידוע שממנו מפחדים – בדיוק כמו חוויית המיתה. אך אין משמעות הדבר, כמובן, שעליכם לחפש אחר חוויות שליליות וכואבות.

כשאתם פותחים את נפשכם כולה לחוויות חיוביות, ללא כל עקבות של פחד מפני השלילי, אז הבלתי ידוע מוכרח להפוך ליותר ויותר ידוע; החיים הופכים ליותר ויותר מספקים בכל הרמות.

כעת, ידידי, האם ישנן שאלות כלשהן?

שאלה: האם זוהי הספירה היחידה שבה עוברים את חווית המוות כפי שאנו מכירים אותו?

תשובה: אכן זה כך. בספירות אחרות יש חוויות אחרות, חשובות באותה המידה להתפתחותה של הנשמה.

שאלה: האם רק אלו שמפחדים מן המוות מתגשמים בספירה זו?

תשובה: זוהי סיבה אחת למשיכתן של נשמות לספירת תודעה מסוימת זו. אך אם אדם מפחד מן המיתה, פחד בסיסי זה מוביל למצבי נשמה אחרים ומקושר עם מספר רב של מושגים מוטעים אחרים. כולם קשורים ביניהם. כפי שאמרתי קודם, הפחד מהמיתה הוא גם פחד מהחיים – מהמרכיבים הבלתי ידועים של שניהם. כשקיימים פחדים כאלה, מוכרחות להיות תפיסות והטבעות מוטעות בנשמה.

כשפחד מגביל את הנשמה, האדם אינו מסוגל להיכנס לתוך כוח החיים הקוסמי ולהפוך לחלק ממנו, מאותו כוח חיים שמנחה אותו בעדינות להגשמה ושרוצה לעטוף אותו. הוא נאבק כנגד הכוח הקוסמי כאילו שהיה אויב, אבל במציאות האויב יושב בפנים, תוצר של פחדים כוזבים, תפיסות מוטעות ומגבלות מיותרות. בגלל מגבלות אלו אנשים פונים כנגד עצמם, ולמרות חלק של הרוח שלהם שממשיך להתור בהתמדה להגשמה שהיא זכותם המולדת, חלק אחר חותר למעשה לאי הגשמה, כאב וחוסך. הסכנה הגדולה שמאמינים באופן מוטעה שהיא בלתי נמנעת נדמית כפחות מאיימת כשהם מביאים אותה במהירות על

עצמם. לפחות אז היא כבר אינה בלתי ידועה יותר. אך לחוויות שליליות שניתן היה להימנע מהן יש טעם מר. קשה הרבה יותר לשאת חוויה שלילית שהגיעה כתוצאה מפחד וטעות מאשר חוויה שלילית שהיא תוצאה של מגבלות שממשיכות להתקיים. אדם אינו נחפז אל האחרונות מרצונו. נדרשת תובנה עמוקה בנוגע למכאניקה של החיים הפנימיים של האדם כדי לגלות אפילו את זה, אך רק בעזרת תובנה כזו ניתן לעצור את התהליך ההרסני החוזר על עצמו.

כשתלמדו את הקצב של חייכם, כשלא תאבקו יותר כנגד, תחפזו אל, תידחפו בעיורון, וכך תפריעו לקצב הטבעי, תהפכו לחלק מהכוחות הקוסמיים הגדולים שאתם תוכלו לשחק, שאותם תוכלו להנחות, וכך תהפכו באמת לאדוני היקום.

שאלה: למה אתה מתכוון במילה "ספירות"?

תשובה: ספירות של תודעה, ספירות של הוויה. כשישויות עם מצב תודעה דומה נאספות יחדיו – והן עושות זאת בהתאם לחוק שאינו ניתן לשינוי – ניתן להתייחס אל התודעה הכוללת שלהן כאל ספירה. מנקודת המבט של מרחב, ניתן לסמן אזור גיאוגרפי בדרך זו. מנקודת מבט רוחנית, זמן, מרחב ותנועה הם כולם ביטויים של מצבי תודעה מסוימים. זו הסיבה לכך שקשה לישות שמותאמת לחשיבה תלת-ממדית להבין ניסוחים של תודעה שמורכבת מממדים נוספים, וגם מאחדת ממדים אלה לתודעה גדולה אחת.

לכן, כשדנים בספירות רוחניות, הסכנה היא שאנשים מתחילים לחשוב עליהן במונחים פשטניים של אזורים גיאוגרפיים שממוקמים במקום כלשהו בחלל החיצון. למרות שאי אפשר לומר שזה לא נכון שהיקום הפיזי כולו מיושב – כל החלל, כל הזמן, כל הפלנטות, כל מערכות הכוכבים – היקום האמיתי, על כל רבבות הספירות שלו, נמצא בתוך העצמי. דבר זה אינו הופך את הקיום של עולמות רוחניים רבים נוספים לרעיון מופשט, בכל אופן. הם מציאות, בדיוק כמו שכל פלנטה היא מציאות וקיימת הן בפנים והן בחוץ.

כעת, כשאני מדבר על ישויות בעלות התפתחות כוללת ניתנת להשוואה, אסור להבין זאת באופן מילולי. לא ניתן להכחיש שיש הבדל ניכר בהתפתחות בין בני אדם, וכך כמובן בין ישויות מספירות תודעה אחרות. ועם זאת לכולם יש מספר נקודות משותפות, למרות הבדלים גדולים בתפיסה ובהבנה בין רוחות עתיקות ומפותחות יותר לבין רוחות צעירות וחדשות יחסית למצב זה. אך כולן יכולות להגשים את עצמן טוב יותר על ידי התאספות יחדיו; זוהי הסיבה לכך שהן נמשכות ליצור את מה שנקרא ספירה.

שאלה: אינני יכול לדמיין ספירה. האם תוכל לתת דוגמה לספירה נוספת?

תשובה: בהרצאה אחרת, הסברתי שהתנאים בספירת האדמה הם ביטוי מדויק של הסך הכולל של תודעה של כל בני האדם השוכנים בה. זה כולל, כמובן, גם יחידים שאינם שוכנים ברגע זה בגוף, אך שייכים לספירה זו באמצעות התפתחותם הכוללת ואשר יתגשמו כאן שוב בגוף. הסברתי שכל היופי על פני אדמה זו, בטבע ובמה שנוצר על ידי גברים ונשים, הוא ביטוי ישיר של אותן איכויות פנימיות שהגן בהרמוניה עם היקום. בניגוד לכך, כל הסבל, כמו מלחמה, עוני, מריבות, קשיים מכל הסוגים, מחלה ומיתה, הם ביטוי לבלבול של האנושות, למצב התודעה שלה שנצמד לרגשות הרסניים. במילים אחרות, האדמה, על התנאים שלה, רצויים ובלתי רצויים, הגדולה והקטנוניות, היא תוצאה ישירה של כל התודעות ששוכנות בה. כל זה יכול להיקרא "ספירת תודעה". ספירות אחרות מבטאות את הסך הכולל של כל תודעה, גם כן. אם התודעה הכוללת גבוהה יותר מזו, התנאים הם בהתאם יותר הרמוניים ופחות קשים. בספירה שבה הרמה הכללית של תפיסת-אמת היא גבוהה יותר, באופן בלתי נמנע התנאים שמופיעים הם פחות מגבילים.

שאלה: האם אנו מתגשמים מחדש אל תוך אותה הספירה?

תשובה: כן, עד שאתם לומדים להתגבר על כל דיסהרמוניה וטעות שמתבטאים במצב התודעה הנוכחי. מכל מה שאמרתי בעבר, כמו גם בהרצאה זו, ברור שכל עוד התודעה אינה עולה לדרגה גבוהה יותר של תפיסת-אמת, לא יכולה להיווצר ספירה חדשה עבור ישות מסוימת. כיוון שהסיבה של ישות ומצב התודעה הפנימי שלה הם אותו הדבר עצמו.

אינכם מתגשמים חזרה אל אותה הספירה בגלל שאיזושהי אלוהות "שולחת" או "פוקדת" עליכם לעשות זאת; זה מושג על ידי תהליך של משיכה ודחייה, בהתאם לחוק שדומה לחוקים של היקשרות כימית. אל לכם לדמיין שתחילה מתקיימת הספירה ואז הישות מתגשמת לתוכה. זה בדיוק הפוך. הספירה היא תוצאה של החשיבה, הרגשות, העמדות והמצב הכללי שלכם – הסכום הכולל של אישיותכם כולה. הספירה

מבטאת אתכם. אם אתם מבטאים איכויות שונות, אינכם נמשכים יותר לספירה זו, אלא לספירה שבה רוב ההוויות מבטאות גם הן את שלב ההתפתחות שלכם.

שאלה: האם הספירות האחרות גם הן פיזיות?

תשובה: בני אדם עושים הבחנה שרירותית מדיי בין פיזי ולא-פיזי. אדם מורכב משכבות רבות, וכל אחת מהן היא חומר בעל צפיפות מיוחדת. ככל שהתודעה גבוהה יותר, כך צפיפות החומר עדינה יותר. אך זה לא הופך אותן לחסרות צורה או את קיומן לפחות אמיתי.

לפי אמונותיהם של האנשים, הם יימשכו לספירות של חומר פיזי יותר – כלומר, צפוף יותר – או של תנועות (ויברציות) מעודנות יותר. אם החשיבה הכוללת עדיין מכוונת למישור מלאכותי וחומרי מאד, החומר שהישות מייצרת עבור כלי הרכב של הרוח שלה יהיה בעל תנועה (ויברציה) תואמת. ככל שהחומר צפוף יותר, כך רבים יותר הבורות, הטעות, התפיסות השגויות, הדעות הקדומות, המגבלות והחשכה – ולפיכך, הסבל גדול יותר.

כשבני אדם יכירו בכך שהעצמי האמיתי שלהם אינו רק בגוף, תפיסותיהם יתרחבו והחומר (matter) של חומר הנשמה (soul substance) שלהם יהפוך למעודן יותר ורגיש יותר לאמת. התוצאה תהיה תחושת מציאות גדולה יותר.

חשוב מאד לכל אחד מכם שעובד בנתיב זה למצוא היכן אתם מפחדים מהשלילי ולכן חוטפים את האלטרנטיבה החיובית. כשתמצאו את אזורי הפחד, ותראו כיצד אתם רוצים את החיובי בגלל מניעים שליליים, תהיו מסוגלים לקבל את השפע העשיר של החיים בראש מורם, כאנשים חופשיים. תנועת נשמה זו היא שעושה את כל ההבדל.

מצב הנשמה של העדר-פחד יוצר את השכנוע ששום דבר שלילי איננו חיוני לעולם ושגורלה של הישות האנושית הוא אושר, התפתחות וחיים דינאמיים. והיכן שקיים שכנוע כזה העובדות החיצוניות מוכרחות לעקוב אחריו. התכווצות לצורך התרחקות מאפשרות מפחידה ובקשת האלטרנטיבה החיובית בשל כך הופכת את האחרונה לאשליה בלתי מושגת. דבר זה עשוי להסביר לרבים מידידי מדוע מספר שערים נותרו סגורים בפניהם, למרות התקדמות ותובנה מרובות. אולם, נדרשת מודעות נוספת כדי להבחין בקיומו של פחד, וכדי להיות מודע להבדל הדק שבין בקשת אושר לשם עצמו או בקשתו לצורך הימנעות מאומללות.

דנתי במטרות כלליות, אך יש צורך שתבררו בעבודתכם האישית את משאלותיכם הספציפיות, עם הפחד מהאפשרויות המנוגדות שלהן. שום דבר אינו גדול או קטן מדיי, חשוב או בלתי חשוב, כשמדובר בנפש האנושית. כיוון שכל דבר שעשוי להיראות כהיבט לא משמעותי, בסופו של דבר, מחובר לשאלות הגדולות של החיים. כשתמצאו מרכיבים אלו, שערים חדשים ייפתחו בפניכם, ידידי. אפילו לפני שתוכלו להפיג את הפחד עצמו, אישורו והידיעה מהי משמעותו מוכרחים ליצור הבדל גדול בעמדה שלכם ביחס לעצמכם, לחיים ולמשאלה המסוימת שנותרה בלתי ממומשת בגלל שהתעלמתם מהשינוי במניע. זהו מפתח חשוב ביותר.

אל תתעלמו גם מכך שהנוכחות של פחד מהשלילי אינה מבטלת בהכרח שאיפה בריאה לחיובי כשלעצמו. זה בהחלט אפשרי – למעשה, זה שכיח – ששאיפה בריאה מתקיימת בו זמנית לצד המניע המעוות.

ברגע שתזהו את הפחד, תוכלו להתייחס אליו ישירות במדיטציות שלכם. דבר זה יגרום לשינוי עצום בנתיב שלכם. זה יכול להיות פתרון לבעיות רבות שנותרו נעולות באופן עיקש עד כה. עצם ההכרה, "אינני יכול לפסוע החוצה אל החופש בגלל שאני רוצה חופש לא לשם עצמו, אלא בגלל שאני מפחד להיות כלוא", תקרב במידה רבה את השחרור. אם אתם מכירים בכך שאינכם יכולים להיות חופשיים בגלל שאתם מפחדים מהעדר-חופש, בהכרה זו אתם משיגים חופש רב יותר. זה עשוי להישמע מורכב ופרדוקסאלי למדיי, אך אם תחשבו על כך עמוקות תבינו עד כמה זה נכון.

ברכות לכל אחד מכם, ידידי. הלוואי ומילים אלו ירוממו את רוחכם ויקרבו אתכם לאור האמת, למציאות של אהבה, לאושר האינסופי של קיום רוחני. היו בשלום, היו באלוהים!

